

РЕШЕНИЕ

№ 1309

гр. София, 01.03.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 09.02.2018 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Юлия Тодорова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Ирина Кюртева**

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Чавдар Ангелов, като разгледа дело номер **12959** по описа за **2017** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 15.06.2017 г. по НАХД № 5149/2016 г. на СРС, НО, 114- ти състав е потвърдено наказателно постановление (НП) № КГ-1622 от 23.02.2016г., издадено от председателя на Държавната агенция метрологичен и технически надзор (ДАМНТ) за нарушение на разпоредбата на чл. 18б, ал. 4, т. 3 от ЗЧАБ, с което на основание чл. 34в, ал. 1 от ЗЧАВ, е наложено административно наказание – „имуществена санкция“ в размер на 1000 лева на [фирма] с ЕИК[ЕИК].

Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от [фирма] с оплаквания за неправилност поради нарушение на закона. Излагат се доводи за приложението на чл. 28 от ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен не изпраща процесуален представител.

Ответникът – ДАМНТ не се представлява.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и решението на СРС следва да се остави в сила.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като

подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не е налице наведеното касационно основание.

В производството пред СРС е установено, че на 28.05.2015г. св. Н., заедно с колегата си Г. Ц. извършили проверка на обект - Н. „Н.“, находящ се в [населено място], „Околовръстен път“ № 436. При проверката е присъствала и Д. Н. И. /служител на дружеството/. Обектът бил стопанисван от [фирма] с ЕИК[ЕИК]. В хода на проверката Н. установила, че разпространяваното течено гориво „Гориво за дизелови двигатели“ има Декларация за съответствие № 134/19.05.2015 г, издадена от [фирма], партида № 44619052015, общо количество 472 тона. Установено е, че [фирма], чрез представителя си не е поставил на видно място декларацията за съответствие на разпространяваната партида. При така описаната фактология извършеното от [фирма], ЕИК[ЕИК], е квалифицирано като нарушение на чл. 18 б, ал. 4, т. 3 от ЗЧАВ, за което св. Н. съставила АУАН № А-697/ 28.08.2015 г, а въз основа на него било издадено и процесното НП.

За да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел от правна страна, че както в АУАН, така и в НП е описано пълно и точно извършеното нарушение, обстоятелствата при които е осъществено и законните разпоредби, които са нарушени.

Настоящият касационен състав споделя мотивите на РС, че издаденият АУАН и наказателно постановление съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН.

Съгласно чл. 18б, ал. 4 от ЗЧАВ лицата по ал. 1 и по чл. 18а, ал. 1, както и крайните разпространители са длъжни да поставят на местата по чл. 3, ал. 1, т. 5 маркировка съгласно § 1, т. 25 от Допълнителните разпоредби и на видно място следната информация: 1. вид на горивото; 2. изисквания за качество, определени в наредбата по чл. 8, ал. 1; 3. декларация за съответствие за разпространяваната партида. В настоящия случай дружеството е санкционирано за нарушение на изискванията на т. 3 от посочената разпоредба.

Въззивният съд е изпълнил задължението си за обективно, пълно и всестранно изясняване на релевантните за конкретния случай обстоятелства, излагайки ясни и убедителни мотиви в подкрепа на крайния извод за ангажираната административно наказателна отговорност. Неоснователно е искането на касатора за разпитване на свидетел, тъй като при касационното производство пред настоящата инстанция не се извършва съдебно следствие. Това искане е следвало да бъде отправено пред въззивната инстанция.

Неоснователно е и възражението за приложението на чл. 28 от ЗАНН.

Съгласно задължителните указания, дадени в ТР № 1/12.12.2007г. по н.д. № 1/2007г. ОСНК на ВКС, преценката за „маловажност на случая“ подлежи на съдебен контрол. Критерият за маловажност на случая е по - ниската степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от същия вид, при отчитане на смекчаващите отговорността обстоятелства. Конкретното деяние не разкрива по - ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от същия вид, нито са налице смекчаващи отговорността обстоятелства. Нарушението е формално, при което

настъпването на вредни последици не е елемент от фактическия му състав. Приложението на чл. 28 от ЗАНН при формални административни нарушения изисква преценка не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай извършеното деяние е застрашило обществените отношения, обект на закрила, с достатъчна интензивност, за да се приеме, че е с висока степен на обществена опасност. Засегнат е установеният ред за защита на здравето на хората от вредни въздействия, както и да предотврати настъпването на опасности и щети за обществото при изменение в качеството на атмосферния въздух в резултат на различни дейности. По изложените по-горе съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 15.06.2017 г. по НАХД № 5149/2016 г. на СРС, НО, 114-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.